

Da skal det være med Himmeriget som med ti jomfruer, der tog deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde. De fem af dem var uforstandige, og de fem kloge. De uforstandige tog nemlig deres lamper, men tog ikke olie med sig. Men de kloge tog olie i deres kander tillige med deres lamper. Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle dødsige og faldt i søvn.

Men ved midnat lød der et råb: »Se, brudgommen er der, gå ham i møde!« Da vågnede alle jomfruerne og gjorde deres lamper i stand. Og de uforstandige sagde til de kloge: »Giv os af jeres olie, thi vore lamper er ved at gå ud.« Men de kloge svarede og sagde: »Nej, der ville ikke blive nok både til os og til jer, Gå hellere hen til købmændene og køb til jer selv.«

Men medens de gik bort for at købe, kom brudgommen, og de, som var rede, gik ind i bryllupssalen med ham, og døren blev lukket. Bagefter kommer også de andre jomfruer og siger: »Herre, herre, luk op for os!« Men han svarede og sagde: »Sandelig siger jeg Eder: jeg kender jer ikke.« Våg derfor, thi I kender hverken dagen eller timen.

[Matt. 25,1-13](#)

Den kristne menighed venter, at Jesus skal komme igen. I Det nye Testamente er forventningen et af de stadig tilbagevendende emner.

Hvad vil det sige at blive en kristen? Apostelen Paulus sammenfatter det et sted sådan: »I vendte om til Gud fra afguderne for at tjene den levende og sande Gud og fra Himlene vente hans Søn - .« [1. Tess. 1,9-10](#). En kristen er en, som tjener Gud og forventer Jesus, der snart skal komme igen.

De troende lever, så længe de er i verden, i et fremmed land. Det siger Peter: »I må vandre i frygt, så længe I er udlændinge her.« [1. Pet. 1,17](#). Det samme siger Paulus: »Så længe vi har vort hjem i legemet, er vi ikke hjemme hos Herren.« [2. Kor. 5,6-7](#).

Teksten om de ti brudejomfruer skal minde os om, at Jesus kommer igen. Den er nu (i Norge) placeret på kirkeårets sidste søndag. Det passer godt. Ved kirkeårets slutning skal sind og tanke løftes opad mod Ham, som kommer. Men samtidig ved vi, at de kristne bør lade hver dag være præget af denne tanke: Jesus kommer snart.

Lad os da se på vor tekst.

De, der har læst kommentarer til Mattæus-evangeliet, vil sikken have lagt mærke til, at skildringen ikke uden videre svarer til det, vi ellers ved om bryllupsskikke på den tid. Situationen er ikke den sædvanlige. Det var egentlig sådan, at brudgommen skulle gå og hente bruden i hendes hjem og, ledsaget af sine venner, føre hende til sit hjem, hvor så bryllupsfesten blev holdt. Men hvor er bruden i vor tekst? Hun er slet ikke nævnt.

Nogle af de gamle håndskrifter siger, at brudejomfruerne gik ud for at møde brudgommen »og bruden«. Man har følt, at her manglede et vigtigt punkt, og så har man føjet det til. Men det har ikke stået i den oprindelige tekst. Kun brudgommen er nævnt, ikke bruden.

Hvad kan grunden være? Det forstår vi let, når vi ser lidt nærmere på teksten. Her er nemlig brudejomfruerne sat i brudens sted. Det er på en måde brudejomfruerne, der er bruden - jomfruerne er et billede på menigheden, den, som venter på Jesus.

Endnu en bemærkelsesværdig ting: Den vantro verden er heller ikke nævnt i denne tekst. Den store majoritet, som går på den brede vej, er ikke nævnt. Alene jomfruerne, som er et billede på den kristne menighed. Der var fem kloge og fem uforstandige jomfruer. Teksten skal ikke forstås sådan, at de kloge er menigheden og de uforstandige den gudløse verden. Nej, i denne tekst er verden ikke taget med - her er det den synlige menighed af bekendere, der står i focus. Og af dem var fem kloge og fem uforstandige.

Dette bliver i sandhed alvorligt. Her var ti brudejomfruer. Alle ti havde lamper, alle ville møde brudgommen, og alle satte sig til at våge. Men halvdelen af dem havde ikke olie i lampen, da brudgommen kom. Ja, dette er alvorligt, for her taler Jesus om os - han taler om de bekendende kristne. Han tænker på den flok, som går i kirke og til møder - mennesker, som i liv og færd og ord

bekender sig som kristne. I denne flok findes der to slags mennesker. Han, som ser alt, og som kender alles hjerter, ved, at nogle i denne flok hører ham til, mens andre bare lader, som om de gør det. De tror, at alt er i orden, men de bedrager sig selv.

Dette skal gøre os én ting klart: Det går forholdsvis let at glide ind i flokken af bekendende kristne. Men det lader sig ikke gøre på samme måde at glide ind i Guds rige, der må en omvendelse til. Ganske vist hører man somme tider klager over, at det kan være vanskeligt at blive accepteret i det kristne miljø. Vi markerer os med spærringer og grænser i stedet for at møde søgende mennesker med en åben favn. Dette kan desværre i mange tilfælde være sandt nok. Og det taler alvorligt til os, som rammes af anklagen.

Alligevel - det er trods alt ikke så vanskeligt for den, som vil, at blive optaget i flokken og accepteret i miljøet. Men ordet om brudejomfruerne skal minde os om, at en ting er at blive optaget i den synlige menighed, en anden at være vågen og have olie i lampen.

Du fødes må på ny,
om du vil se Guds rige.
Den tale synes hård
og ny og mørk tillige.

Du fødes må på ny,
og det vil koste smerte.
før den forandring er
fuldbyrdet i dit hjerte.

Sådan synger Johan Nordal Brun. Den gamle norske biskop har her sagt os noget, som ingen må glemme. Livets risiko er, at du en dag kan blive stående udenfor, når døren til samfund med Gud bliver lukket for sidste gang. Og den risiko er ikke udelukket, bare fordi du slutter dig til den kirkelige menighed eller en eller anden missionsforening.

Spørgsmålet er, om brudgommen kendes ved dig. Det er ham, der afgør, hvem der kommer med ham ind til brylluppet - og hvem der skal blive stående udenfor.

»Vore lamper er ved at gå ud,« sagde de fem uforstandige jomfruer. Nogle af kommentarerne gør opmærksom på, at ordet egentlig ikke betyder lamper, men fakler. En sådan fakkel bestod af et kort skaft med en beholder i den ene ende. Beholderen indeholdt et brændbart materiale, som var fugtet med olie. Men blev ventetiden lang, kunne materialet blive tørt og ville ikke brænde. Derfor måtte man have olie med i en kande, så man kunne få faklen til at brænde og lyse.

Det hjælper ikke stort at stå med en fakkel i hånden, hvis den i det afgørende øjeblik ikke vil lyse.

Olie i kanden - hvad betyder det?

På det spørgsmål er der givet forskellige svar. Hvad er olien billede på? Det siges os ikke direkte i teksten. Men det er indlysende, at olien må være billede på noget, som man i det afgørende øjeblik absolut ikke kan undvære. - Hvad er så det?

Troen, siger Bengel, den kendte gamle bibelfortolker. Ånden, siger andre og henviser til [Rom. 8,9](#): »Om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ikke ham til.« Det kommer vel næsten ud på et, hvad man vælger af disse to fortolkningsmuligheder. Hovedsagen er, at den, som skal slippe ind i Himmels bryllupssal, han må være et Guds barn og en Jesu ven - han må ikke bare se ud som et Guds barn. Han må ikke bare være regnet for en kristen - af sig selv og af andre - han må være det.

Vær altid på vagt mod efterligninger! Der kan være meget, som ser ægte ud, men som alligevel er falsk. Tænk, hvor fantastisk man kan lave voksfigurer, så man skulle tro, det var levende mennesker! De, som har set madame Tussauds vokskabinet i London, ved, hvad jeg sigter til. Jeg kender en, som gik hen til kontrolløren, der stod ved trappen, og ville give ham sin billet - og så var det jo en voksdukke, som stod der. Min gode ven blev så forfjamsket, at han sagde: Å, undskyld! - Sådan kan man lade sig narre af noget, som ser ud til at være ægte, men ikke er det.

Må Gud se i nåde til mig, så jeg ikke bare ser ud som en kristen bekender, men i Ånd og sandhed må have troen på Jesus i mit hjerte! Og så kommer Jesus jo i den time, vi ikke tænker. Det siger han i [Matt. 24,44](#) til sine venner.

Det er ikke bare den verdslige verden, der skal blive overrasket ved Jesu komme. Også bekendende kristne vil kunne findes sovende den dag. »De blev alle døsig og faldt i søvn«
Jesus siger et sted: »Når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?« [Luk. 18,8](#). Det er nok ikke den frelsende tro, han tænker på, men den aktive, forventningsfulde tro. Måske vil der ikke blive så meget af den sande forventning i tiden, hvor Herrens komme er nær forestående. Jeg ved det ikke, men advarslen er der. Opfordringen til at våge lyder. - -

Men så kom det kritiske øjeblik. Ved midnat lød der et råb: Se, brudgommen er der! Da vågnede alle jomfruerne - nu gjaldt det om at få faklerne til at lyse. Og så viste det sig, at fem af dem ikke havde sagerne i orden. Ingen olie i kanden til at gøre faklerne i stand med. Flammen blafrer lidt, og så slukkes den.

Da bliver nøden stor, og de råber til de andre jomfruer: Giv os af jeres olie! Nej, svares der, det går ikke. Nu er det for sent. Nu kan vi ikke hjælpe jer.

Jeg må tænke på en af Luthers mest berømte prædikener. Han holdt den i Wittenberg på et tidspunkt, hvor der var oprør og store uroligheder i byen.

»Vi skal alle dø en dag,« - sådan begyndte han sin prædiken - »og ingen kan dø for en anden. Vi må alle dø enkeltvis - du for dig og jeg for mig må vi kæmpe med døden. Vi kan nok råbe Guds ord ind i øret på den døende. Men enhver må for egen del være beredt til at dø. Jeg kan ikke være med dig, og du kan ikke være med mig.«

Der kommer en stund, hvor vi er helt alene - intet andet menneske kan være med os. Når vi tænker på døden, er det da ikke ensomheden, der er noget af det værste for os? Må ingen udsætte opgørets time, til døden er der! Må ingen udsætte omvendelseris store opgør, til midnatsråbet lyder: Jesus kommer! For da er det for sent. Da kan intet menneske hjælpe dig. -

Lykkelig er da den, som Jesus kendes ved. Han skal aldrig være alene - ikke i døden, ikke, når Jesus kommer - den, som kender Jesus, er frelst.

Her er en ting, jeg vil lægge vægt på. De faldt alle i søvn. På det punkt holdt ingen af dem mål. Men fem af dem kunne alligevel gå med brudgommen ind i bryllupssalen, for de havde olie i deres kander.

De havde sovet, men blev alligevel frelst, for de havde sagen med Gud i orden.

Det er dem, Jesus kendes ved, der bliver frelst. Ingen bliver frelst på grund af sin vågne forventning, sin interesse for de sidste ting eller andet vigtigt - så vigtigt dette end er. De, som bliver frelst, bliver frelst ved deres tro.

Da bliver det alvor for mig. Da må jeg bede: »Men Jesus, er jeg en af dem, vil du mig kalde din? Står jeg for dig som hine fem med blus i lampen min? O, lad mig ej til hvile gå, før jeg herom kan vished få, før du kan få det svar af mig: Du ved, jeg elsker dig!«

Bibelfortolkeren Bengel siger: Der er stor forskel på, hvordan mennesker forlader dette liv og går ind i evigheden. Nogle får »i rigt mål« adgang til Guds rige. Sådan står der faktisk i [2. Pet. 1,11](#). Ja, der er nogle, der får en forunderlig sejrende indgang i glædens rige. Og så er der andre, siger Bengel, der ligesom kommer i land efter et skibbrud. Her må jeg tænke på [Sl. 107,23](#) flg. Læs det og se, hvordan salmen skildrer mennesker, som tumles omkring af bølgerne, men dog til sidst når til »havnen, de søgte«. - For det tredje er der mange, som følger den brede vej lige ind i fortabelsen. Og så for det fjerde er der nogle, som næsten bliver salige, men som alligevel falder igennem. »Disse er allermest at beklage,« siger den gamle bibelfortolker.

Dette er livets risiko. Men her er også frelsens åbne mulighed. Jesus elsker bruden for sin egen skyld. Den, som sætter sin lid til ham, bliver frelst.

Skulle vi så ikke være vågne og have blikket rettet mod ham?

(Afsnit fra "Udvælgelsen i Kristus - taler og bibelforedrag" af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1979 - Shafan 13-03-13)